

OSOBNÍ ÚDAJE

Pavel Habarta

📍 Zelenečská 128/32, Praha 9, 198 00, Česká Republika

☎ +420 725 570 455

✉ pavel.habarta@volny.cz

Pohlaví mužské | Datum narození 04/01/1978 | Národnost česká

PRACOVNÍ ZKUŠENOSTI

06/2015

ESA Technology Transfer Broker Manager

TC AV ČR (Ve Struhách 27, 160 00 Praha 6, www.tc.cz)

- Založení a provozování programu European Space Agency Technology Transfer Broker v ČR

Specializace kosmický průmysl, firemní inovace a transfer technologií

01/2014 – 05/2015

Senior Project Manager

TC AV ČR (Ve Struhách 27, 160 00 Praha 6, www.tc.cz)

- Řízení interního inkubačního a akceleračního programu, kooperace s ESA

Specializace kosmický průmysl, firemní inovace a inkubační služby

07/2008 – 01/2014

Ředitel

Technologické inovační centrum ČKD (Lisabonská 4, 190 00 Praha 9, www.ckd.cz)

- Management největšího pražského inkubátoru (velikost 6.000 m²), člen skupiny ČKD GROUP a TC AV ČR

Specializace inovace, komercializace produktů, interní R&D projekty a jejich financování

07/2007 - 06/2008

General Affairs Manager

Harimatec Czech, s.r.o. (Zdibsko 614, 250 67 Klecany, <http://harimatec.eu/cs/>)

- Management firemního týmu, koordinace výstavby závodu na výrobu pájecích past, náborů, import japonských technologií a jejich implementace, začátek produkce a dodávky zákazníkům

Specializace chemická výroba, dodávky do automobilového a elektronického průmyslu

06/2006 – 06/2007

Vedoucí oddělení AfterCare

Agentura na podporu podnikání a investic CzechInvest (www.czechinvest.org)

- Řízení týmu oddělení následné péče o investory, podpora firemních re-investic, investiční pobídky

Specializace vládní organizace řízená Ministerstvem průmyslu a obchodu

VZDĚLÁNÍ

2000-2005

Vysokoškolské

Vysoká škola ekonomická v Praze, Česká Republika

Hong Kong University of Science and Technology, Hong Kong, China (2004)

- Komerční právo, ekonomie, mezinárodní vztahy

1996 - 1998

Vyšší odborné

Soukromá vyšší odborná škola, Lindnerova

- Obchod, účetnictví, daně, mezinárodní obchod, podnikatelský plán

1992 -1996

Středoškolské

Gymnázium U Libeňského zámku

DOVEDNOSTI

Rodný jazyk
Cizí jazyky

čeština

Angličtina

Ruština

POROZUMĚNÍ		ÚSTNÍ PROJEV		PÍSEMNÝ PROJEV
poslech	čtení	interakce	projev	projev
C1	C1	C1	C1	C1
B1	B1	A2	A2	A2

Levels: A1/2: Basic user - B1/2: Independent user - C1/2 Proficient user
Common European Framework of Reference for Languages

Komunikační dovednosti

- Dobré komunikační dovednosti získané předchozí praxí

Organizační / manažerské
schopnosti

- Vedení týmů (teambuilding)
- general affairs management
- znalost lean metodologie, six sigma, kaizen
- dobrá znalost inovačního managementu
- inovační politika
- schopnost řešit problémy

Digitální gramotnost

- dobrá znalost Microsoft Office™, databáze, ERP systémy

Řidičské oprávnění

- A,B,C, T

DALŠÍ INFORMACE

Publikační činnost
Prezentace

množství odborných článků
Business plán založení Inovačního centra Ústeckého kraje, Česká Republika
Obchodní cesta do Baku a Guba-Kchazmaz regionu, Azerbajdžán, trénink týmu podnikatelského inkubátoru (UNDP)
Obchodní cesty a sestavení Akčního plánu a Business plánu založení a provozování technologického parku v Čačaku, Srbsko (US Aid)

Projekty

EFTRANS (EFektivní TRANSfer znalostí, Ministerstvo školství ČR, 09/2009 – 09/2012)
Technologický skauting, EE projekt (01/2013 – 05/2014)
PRVEK – Pražská rada pro výzkum a ekonomiku, poradní sbor primátora (02/2012 – 12/2013)
HI. Město Praha / Královéhradecký kraj ČR – hodnotitel inovačních voucherů (2010, 2014)
Technologické agentura ČR – hodnotitel výzkumných projektů

Ocenění

Dosažení akreditace SVTP ČR
European Enterprise Promotion Awards- 2. místo v národním kole

Členství

Společnost vědecko-technických parků ČR (předseda Revizní komise od 2012)
ICA – Independent company advisors
EBN – European Business Innovation Centres Network (člen)
ESA – European Space Agency (člen ESA Technology Transfer Network)

Souhlas s kandidaturou na člena předsednictva
Technologické agentury České republiky

Potvrzuji, že souhlasím s kandidaturou na člena předsednictva Technologické agentury České republiky.

Zároveň souhlasím – ~~nesouhlasím~~¹ s případným navržením na funkci předsedy Technologické agentury České republiky.

V Praze dne 9.2.2016

.....
Ing. Pavel Habarta, DiS.

---

¹ Nehodící se škrtněte

Koncepce

Technologickou agenturu ČR (dále jen „TAČR“ nebo „agentura“) vnímám jako odbornou a svébytnou veřejnou instituci, která se zásadním způsobem zasazuje o posilování české konkurenceschopnosti a tím plní roli realizátora státní politiky v oblasti výzkumu, vývoje a inovací. Ačkoli při plnění této role není agentura jedinou zodpovědnou veřejnou institucí, její příspěvek je dosti dobře kvantifikovatelný. Dosahuje svého cíle poskytováním veřejné podpory znalostně intenzivním činnostem, které probíhají v českých firmách a výzkumných organizacích. Právě propojování soukromé a veřejné sféry na poli aplikovaného výzkumu a vývoje přináší zajímavé výsledky do praxe. Ze zahraniční i české praxe vyplývá, že je to propojená věda, která je komerčně efektivní.

TAČR má tedy v praxi dvojí roli: jednak vytvářet transparentní model přerozdělení veřejných peněz a jednak veřejné prostředky efektivně alokovat do dostatečně ambiciózních a komerčně nadějných projektů.

V obou případech musí být schopna svá rozhodnutí komunikovat a svou odbornou expertízu obhájit před politickým publikem, které je pro další rozvoj klíčové.

Chovat se maximálně transparentně je povinností zejména z důvodu použití veřejných peněz a to často ve velkých objemech. Myslím, že se TAČR již etablovala jako spravedlivý a dobrý hospodář a chová se transparentně. Je to dáno nastavenými a zavedenými procesy, které se kontinuálně precizují. Jsem po dobu několika let externím oponentem projektů TAČR a vnímám pozitivní vývoj v této věci.

Otázka alokace veřejných peněz do konkrétních projektů je ovšem náročnější úkol a úspěšné zvládnutí vyžaduje delší časový horizont pro vytvoření dobré praxe spočívající v určité historické zkušenosti. Tvrdím, že nejobtížnější úlohou poskytovatele veřejné podpory je vybrat ve veřejné soutěži ty nejlepší z podaných návrhů projektů. V případě programů na podporu aplikovaného výzkumu a vývoje je hlavním kritériem maximální příspěvek k naplnění daného cíle, což vedle odborných znalostí vyžaduje i zkušenost s následnou aplikací výsledků projektů v praxi. V této otázce spatřuji celou řadu nedostatků. Je samozřejmě obtížné evaluovat komerční dopad plánovaných výstupů podaného návrhu projektu, který se má na trhu projevit za mnoho let. Z dlouhodobého hlediska lze ovšem hodnotit komerční úspěšnost jednotlivých výstupů, konsorcií, účastníků, řešitelských týmů i různých oborů a směrů

jejich vývoje. Lze tvořit technologické foresighty (future studies / emerging technologies), sledovat inteligentní specializace regionů a jejich klastrů a rozumět i vývoji na poli rizikového (tedy primárně soukromého) kapitálu. Ten se stále více prosazuje a svým způsobem nahrazuje veřejné investice a soukromé investice formou IPO (uvedení firmy na burzu). Rizikový kapitál naprosto přirozeně teče do odvětví s vysokou návratností a je proto zajímavým indikátorem technologických trendů. Lze sledovat, do kterých oborů rizikový kapitál směřuje, v jakých množstvích, a ve kterých zeměpisných šířkách. Je zajímavé studovat, proč se tak děje, a jaké akvizice realizují technologičtí giganti typu Alphabet, TESLA či Samsung, protože z toho lze usuzovat, jakých synergií si přejí dosáhnout.

Není tajemstvím, že jsou obory, které nefungují optimálně a jsou na moderní dobu nepřiměřeně nákladné pro uživatele, což je tržním spouštěcím mechanismem pro inovátory a pro investory. Například služba UBER byla vyvinuta pro nespolehlivost, nákladnost a nepříjemné zážitky s provozovateli koncesních taxislužeb. Obor si tím dlouhodobě žádal disruptivní řešení. Firma UBER na základě „společenské poptávky“ představila a precizovala svůj obchodní model. Dnes se jedná o největší přepravní firmu světa s tržní kapitalizací hodně překračující výši českého ročního státního rozpočtu, přičemž firma nevlastní žádné přepravní kapacity. Další obory připravené k disruptivnímu zásahu jsou výroba automobilů, bankovní a zejména pojišťovací služby spolu s novými platebními digitálními metodami (fin-tech), zdravotnictví a péče o seniory, umělá inteligence, big data a deep learning (deep tech), moderní přeprava (Hyperloop, drony, vesmírné cestování aj.), zábava. Korelace s provedenými investicemi rizikového kapitálu do těchto sektorů není náhodná.

V dubnu 2015 navštívil Prahu a tuším, že právě na pozvání TAČR, bývalý izraelský Chief Science Officer Joshua Gleitman. Ten přednesl prezentaci, kde vylíčil faktory úspěchu státu Izrael. Také zmínil, že Izrael začínal téměř od nuly, kdy se vyvážely ze země pouze pomeranče. Chytrým nastavením podpory inovací a jejich důslednou komercializací se postupně Izrael stal velmocí v uvádění izraelských firem na americkou burzu, což zpětně přináší bohatství zemi a rozvíjí ekosystém rizikového kapitálu. Dnes je Izrael jedním ze světových inovačních hubů, protože se zde volí podporování start-upů „na mléko“ a nikoliv start-upů „na maso.“ Dlouhodobý přínos z firem v národním vlastnictví je pro ekonomiku vyšší než příjem z jednorázového prodeje 100% obchodního podílu takové firmy.

V otázce nastavení systému lze úzce spolupracovat s českými i zahraničními organizacemi. Výsledkem může být podpora mnohem více orientovaného výzkumu, který plní zadání nových veřejných zájmů. Je například otázkou, jestli je vhodné

podporovat český výzkum a vývoj, který je doháněním světového stavu poznání, což se bohužel stále děje. Takový vývoj není neperspektivní, ale české konkurenceschopnosti mnoho nepřinese. Není proto pareto-efektivní. Systém hodnocení projektů, který je založen na externím odborníkovi z daného oboru, přirozeně vytváří situaci, kdy je externí odborník nakloněn podpoře projektů v jeho specializaci (rozvoj oboru). Naopak se stává, že externí odborník může být v konkurenční pozici a zaujatý, což nemusí přiznat a návrh projektu svým hodnocením poškodit. V malé ekonomice je tento problém závažnější, protože se odborníci vesměs dobře znají. Podle mě by tedy naopak měly být podporovány interdisciplinární návrhy projektů s mimořádným přesahem stávajícího světového poznání (typu cutting-edge technology), které přinášejí dobrou naději, že dojde k disrupci určitého odvětví, ze které budou české subjekty jakožto nositelé disrupce komerčně těžit (a to po určitou dobu v monopolním postavení). V horším případě by projekt přinesl inovaci vyšších řádů, což je pořád výrazně lepší výsledek než v případě podpory stále stejných národních šampionů udržujících stav českého poznání na úrovni „krok pozadu za světem.“ Výše uvedené tvrzení souzní rovněž s trendy v evropském financování inovací, kdy se nejprve zkoumá ekonomický dopad na analyzované trhy a uskutečnitelnost projektu a teprve ve druhém kroku se zkoumá nápaditost technického řešení a samotné provedení (např. SME Instrument).

Dále si dovedu dobře představit počáteční podporu výzkumu a iniciativám, které svou povahou přinášejí plošný pozitivní dopad na celou ekonomiku. Buď se jedná typově o znalostně intenzivní obory zasahující všechny sektory národní ekonomiky anebo se jedná o iniciativy typu Industry 4.0.

V prvním případě je vhodné podporovat výzkum a vývoj nanotechnologií nebo 3D tisku, protože jejich výstupy najdou uplatnění v aplikacích napříč všemi dalšími obory, od stavebnictví přes automobilový průmysl až po meditech. Jsou to obory, jejichž výsledky jsou dobře přenositelné do dalších sektorů. Obdobně podpora vesmírného výzkumu přináší příležitosti pro pozemní průmysl formou transferu znalostí. Tím se ostatně nyní zabývám ve spolupráci s Evropskou vesmírnou agenturou ESA. Inspirace a ekonomické efekty pocházející z vesmírného programu ospravedlňují založení národní vesmírné agentury i v menších ekonomikách.

Ve druhém případě jde o nastavení aktivity na národní úrovni a to s širokou podporou zúčastněných stran. Například iniciativa Industry 4.0 zásadním způsobem mění fungování celé ekonomiky, protože přirozeně využívá standardizovaných až unifikovaných řešení, která přinášejí implementační úspory a zejména přinášejí vyšší úroveň integrace řešení, což se týká celého horizontálního řetězce od dodavatelů přes

výrobu až k odběratelům, ale také vertikálního řetězce od výrobních procesů směrem k řízení firmy. Je to snaha o úplnou integraci za pomoci nejnovějších technologií, přičemž se nejedná o pouhou digitalizaci, nýbrž o uchopení problematiky za použití metod kybernetiky, umělé inteligence, internetu věcí, inteligentních strojů a zpracování a ukládání velkých dat a propojování systémů. Zavedení takové praxe významně zvyšuje šance domácích podniků v mezinárodním srovnání, přičemž je zapotřebí postupovat rychle, protože se jedná o konkurenční boj.

Obdobně snaha kultivovat oblasti národního rizikového kapitálu, ekosystému inkubace start-up firem, transferu znalostí, mezinárodní kooperace je velmi dobře vloženým kapitálem s vysokou návratností.

V dnešní době si kupříkladu téměř každá výzkumně orientovaná firma stěžuje na nedostatek kvalitních výzkumníků a to napříč technickými obory. Přitom se realizuje množství výzkumu, který je z určité části již duplicitní s výzkumem provedeným jinde na světě. Zvýšení podpory a úsilí při transferu znalostí by nutně vedlo k uvolnění interních výzkumných kapacit firem, které by se mohly věnovat výzkumu, který na trhu nelze koupit. Navíc tvrdím, že transfer znalostí má další nesporné výhody oproti internímu výzkumu. Firma kupuje ověřenou technologii, kterou jen implementuje na své požadavky. Nemůže se tedy dostat do slepé uličky a čelit časovým průtahům a nákladovým nárůstům interních výzkumných úkolů. Zakoupení cizího know-how je navíc levnější než vlastní výzkum a nesporně je také mnohem rychlejší.

Je ovšem evidentní, že role TAČR nemůže v danou chvíli zahrnovat systematickou podporu všemu zmíněnému. TAČR by se ovšem měl zabývat analýzou rychlosti návratnosti utracených, rozumějme investovaných, veřejných prostředků. Na základě takové analýzy by měl inovovat své programy podpory a dále veřejně vystupovat. Stejně tak by se měla zvažovat pracovní partnerství s dalšími institucemi (např. vznikající Národní inovační fond aj.).

Citlivou otázkou dále zůstává, jestli by se měly návrhy projektů hodnotit interně či za pomoci externích expertů. Interní hodnocení možná přináší lepší ochranu utajovaných skutečností a zároveň striktní dodržování metodiky hodnocení. Zároveň se zvyšuje know-how poskytovatele veřejné podpory v daných sektorech. Externí oponent ovšem přináší pohled z venku, má blíže k praxi v daném oboru a je hůře ovlivnitelný, protože o něm jako hodnotiteli účastníci nevědí. V rozvinutém světě existují modely od plně interního po téměř plně externí. Já zástávám názor, že formální kontrolu má provést interní pracovník agentury a odbornou oborovou a ekonomickou kontrolu proškolený zkušený externí pracovník. Zde je třeba přihlížet ke zkušenostem s transferem znalostí, uváděním produktů na trh, smluvním nastavením

spolupráce veřejné výzkumné organizace a podniku apod. Vidím trochu vyšší náchylnost ke korupčnímu prostředí v případě interního hodnocení, protože interního sektorového specialistu by časem předkladatelé návrhů projektů znali a jistě by se mohli snažit jej ovlivnit. Zároveň jsa odchován japonskou výrobou se mi velmi zamlouvá štíhlé řešení, kdy si poskytovatel objedná externího experta podle množství práce, kterou momentálně potřebuje provést.

Tím se dostávám k otázce celkové nákladové efektivnosti přerozdělovacího procesu. TAČR by měla být v národní ekonomice etalonem efektivní alokace veřejných peněz za daných s tímto úkolem souvisejících technických a provozních nákladů.

Srovnání se nabízí s ostatními poskytovateli veřejných podpor na výzkum a vývoj. Takové srovnání dále opravňuje k veřejné debatě nad integrací služeb poskytování veřejné podpory národnímu výzkumu a vývoji. Rozdrobenost veřejné podpory výzkumu a vývoje totiž přináší nejen duplicitní agendy u všech poskytovatelů, ale navíc omezuje interdisciplinaritu a stírá možné synergie. Centralizací poskytování veřejné podpory výzkumu a vývoje by se nejen zvýšila hospodárnost celého procesu, ale zejména by došlo k vyšší efektivnosti alokace a omezení nákladů na každou vydanou korunu. Rovněž míra administrativy u účastníků by byla výrazně nižší, protože administrativní systém by byl shodný. Rozdrobenost činností poskytovatelů veřejné podpory navíc způsobuje velké informační asymetrie a zbytečnou nákladovost u příjemců, kteří buď spoléhají na interního pracovníka, že je schopný se v celém systému samostatně vyznat anebo se obracejí na dotační agentury, které více či méně profesionálně na zakázku zpracovávají jejich projekty za příslušnou odměnu, což v samotném důsledku snižuje množství peněz jdoucích do výzkumu a vývoje o až 10%. Vždyť i samotná TAČR realizuje či připravuje devět různých programů Alfa, Beta, Gama, Delta, Omega, Centra kompetence, Epsilon, Éta a Zéta. Další poskyvatelé veřejné podpory jako jsou CzechInvest, ministerstva, Evropská komise, Grantová agentura, regionální poskytovatelé např. inovačních voucherů a další vyhláší desítky a desítky podpůrných schémat s různými parametry a závaznými podmínkami.

Nepřehledná situace se projevuje i statisticky. Většinu výzkumu a vývoje si realizují firmy samostatně. Necelých 6% celkových výdajů na pořízení podnikového výzkumu a vývoje směřují podnikatelé na nákup výsledků výzkumu a vývoje od ústavů Akademie věd a vysokých škol. Velice nízký podíl výdajů firem na akademickém výzkumu znamená nízkou komercializaci výsledků těchto institucí, protože - jak již uvedeno dříve - výsledky produkuje propojená věda. Přestože v posledních letech je vyšší dynamika růstu spolupráce soukromého a veřejného sektoru ve výzkumu, je výsledek v absolutním vyjádření stále žalostný, protože dynamika spolupráce je velice

ovlivněna výchozím nízkým základem. Jinými slovy propojení soukromého a veřejného výzkumu v ČR nefunguje dobře. Akademie věd sice vykazuje vyšší propojení s průmyslem, ale vezmeme-li v úvahu, že podstatnou část z celku tvoří jeden úspěšný ústav (ÚOCHB), který je schopen komercializovat své duševní vlastnictví formou licencí do USA, tak je výsledek celkově také špatný.

Propojení národního výzkumu se zahraničním je také celkově nevalné. TAČR se snaží podporovat spolupráci s vybranými státy (Čína, Tajwan, Korea, Vietnam), ale objemy jsou zatím stále nízké. Rovněž program Gesher/Most realizovaný agenturou CzechInvest je v národním měřítku nevýznamný. Chybí spolupráce českých a zahraničních firem tažená existující tržní poptávkou. Vystavěné výzkumné infrastruktury navíc zaznamenávají problém splnit svá předsevzetí v oblasti smluvního výzkumu, což z mého pohledu pouze značí přehřátost vynaložených investic a nechopnost těchto infrastruktur se představit v zahraničí jako spolehlivý dodavatel. Problém dále umocňuje nedostatek klíčových vědeckých kapacit, který vede k plošnému nabírání zahraničních výzkumníků, což je sice pro české prostředí pozitivní vedlejší efekt nicméně vždy dočasný, protože zpravidla tu zahraniční výzkumníci nezůstanou dlouhodobě.

Český výzkumný sektor řeší paralelně mnoho problémů, které bych nyní chtěl alespoň rámcově popsat, protože při dalším směřování TAČR se jedná o výzvy, které by měly být vzaty v úvahu. Jedná se zejména o způsob vnitřního řízení VŠ a ústavů AV ČR, které vědce ke spolupráci nemotivuje. Už samotné pracovní právní ukotvení není na překážku komercializace výsledků výzkumu pracovníky výzkumných organizací mimo svůj pracovní právní poměr u takového zaměstnavatele. Režijní a mzdové náklady nese veřejná výzkumná organizace, ale komercializace výstupů probíhá formou privátně založených obchodních společností s jasným střetem zájmů. Takových případů jsou již stovky. Spolupráci výzkumných ústavů s firmami brzdí formální účetně-administrativní omezení uvalená zákony na výzkumné organizace. Spolupráci firem s výzkumnými organizacemi brzdí zahraniční vlastnictví těchto firem, kdy se rozhoduje o realizaci výzkumu a vývoje celé skupiny z koncernových ředitelství, která logicky preferují domácí destinace výzkumné firemní báze. Dalším problémem je nekompatibilita přímého veřejného financování výzkumu a nepřímého financování formou daňových odpočtů. Nepřímé financování je navíc formálně nedobře definované a celkově nevyzrálé, což zvyšuje stres firem při plánování výzkumných projektů daný nevyzpytatelností rozhodování finančních úřadů. Výzkumné aktivity mají celkově lepší výsledky, pokud probíhají s dlouhodobou kontinuitou. Každoroční navyšování či naopak snižování rozpočtů na výzkum a vývoj je pro firemní výsledky vysoce kontraproduktivní.

Souhlasím s česko-americkým emeritním profesorem ekonomie Milanem Zeleným, že je zapotřebí zásadně změnit českou ekonomiku. Subdodavatelství (tzv. outsourcovaná ekonomika) má nízkou přidanou hodnotu a je extrémně náchylné na negativní vývoj při globálních propadech, čímž prohlubuje hospodářské cykly v období recese. Dopady jsou potom i ve vyšší nezaměstnanosti. Naopak vytvoření národního vlastnictví firem a podpora národního kapitalismu při produkci konečných výrobků s sebou přinese stabilitu, udržitelný rozvoj domácího výzkumu a vývoje a využití ekonomického růstu pro rozvoj českého hospodářství. Ekonomický růst je totiž málo významný, když nepatří ČR. Přidaná hodnota odeče formou transferových cen a méně formou dividend do země původu kapitálu a dlouhodobě se u nás neprojeví a to ani růstem mezd. Národnost kapitálu ovlivňuje strategické chování firem.

Když se podívám do Centrální evidence projektů ČR a vyhledám veřejně financovaný výzkum americké firmy Honeywell, zjistím, že se historicky jednalo o 35 dotovaných projektů, přičemž množství výsledků je několikanásobné. To mimochodem hodně předčí český průměr. Například všechny firmy, co mají v názvu ČKD, realizovaly srovnatelných 36 projektů, ale fakticky se jedná o mnoho nezávislých firem. Když ovšem budu chtít získat přístup k těmto výsledkům firmy Honeywell, tak zjistím, že jsou většinou předmětem obchodního tajemství a z anotace ani nepoznám, čeho se v projektu přesně dosáhlo. Kladu si tedy otázku, proč české národní zdroje financují růst někoho jiného, když ani není ochoten nabídnout řešení za standardních podmínek zbylému trhu. Domnívám se, že jde v podstatě o trvale nevratnou investiční pobídku zahraniční firmě.

Závěrem bych se rád pokusil o shrnutí výše popsaného formou executive summary a o vyjádření mého zájmu koncepčně TAČR obohatit.

Executive summary

Předně je potřeba říci, že TAČR má svou historickou zkušenost a její fungování je legislativně definováno a je nutné se podřídit mantinelům takového fungování. Rovněž legislativní úprava má svou dynamiku a nepochybně se projeví v chodu organizace nový zákon o výzkumu a vývoji, novelizace evropské legislativy, plány na zřízení národního ministerstva pro vědu a výzkum apod. Není potřeba přicházet do vedení TAČR s revolucí. Nabízím promyšlený pohled na fungování agentury z venku a přináším spíše postupnou evoluci stávajících procesů.

Mezi zásadní výzvy řízení agentury zahrnuji:

- Razantní a efektivní podporu propojování veřejné a soukromé, české a zahraniční sféry
- Akcentování národních zájmů a budování znalostně-intenzivní ekonomiky v českém vlastnictví
- Prosazování efektivní alokace veřejných peněz do projektů s mimořádným přesahem stávajícího světového stavu poznání (disruptivní inovace)
- Zvýšení tlaku na komerční využívání výsledků výzkumu a vývoje
- Podchycení historické paměti agentury a analýza pozitivních i negativních jevů s reálným dopadem do další činnosti agentury
- Užší definice a prosazení orientovaného výzkumu a vývoje, smart specializace
- Realizace strategicky významných projektů pro ČR
- Účast na kultivaci a rozvoji národního inovačního ekosystému
- Rozvoj expertního hodnocení návrhů projektů
- Optimalizace nákladové efektivnosti přerozdělovacího procesu
- Potlačení administrativy, zkrácení délky evaluací návrhů, zrychlení výplat přidělených peněz účastníkům, celkové zjednodušení systému, snaha o univerzalitu a jednotnost veřejných podpor výzkumu a vývoje, otevření veřejné debaty ohledně centralizace služeb podpory výzkumu a vývoje
- Dodržování pravidel rovného přístupu k výstupům projektů

Mé přispění do řízení agentury je ve využití znalostí ze světa inovací, života start-upů, řízení velkých investičních a výzkumných projektů, zkušeností z oblasti rizikového kapitálu, mezinárodního ekonomického přehledu a využití sítě kontaktů na mezinárodní úrovni.

